

VERLIEFD OP SIFNOS

Verliefd op Sifnos

C.M.M. Dellamonte

Roman

2024

Beefcake Publishing

Verklaring van enkele Griekse woorden in het verhaal:

- Efcharisto poli: vriendelijk bedankt
- Kali orexi: smakelijk
- Kalimera: goedendag
- Kalinichta: goedenacht
- Kalispera: goedemiddag
- Kalosoriste: welkom
- Kastro: kasteel
- Malaka: vriend (vriendelijke versie) of klootzak (minder vriendelijke versie)
- Mou: liefste
- Né: ja
- Ochi: neen
- Papou: grootvader
- Parakalo: alstublieft
- Ramoko: verdomme (vloek)
- Thea: tante
- Ti kanies: alles oké?
- Yamas: op uw gezondheid, santé
- Yassas: hallo, goeiendag
- Yiayia: grootmoeder

Inleiding

Het was eind juni en de brandende zon stond al vroeg hoog aan de azuurblauwe hemel.

Het beloofde opnieuw een prachtige dag te worden op het kleine Griekse eiland Sifnos.

Een dag zoals dertien in een dozijn.

De twee politieagenten die het eiland rijk was, zaten meestal op een terras aan de haven.

De Yiayia's hielden toch alles in de gaten en grepen in waar nodig. Misdaad bestond niet.

Iedereen was op een of andere manier wel familie van iedereen. Waarom zou er iets gestolen worden?

Deuren stonden dag en nacht open, autosleutels zaten waar ze altijd zaten: op de auto.

Zelfs al zou een auto gestolen worden, waar kon je ermee naar toe... op een klein eiland?

In de haven van Kamares, de enige toegangspoort tot het eiland, kwam de ene ferry na de andere de baai binnengevaren om aan te leggen aan de korte steiger.

Enkele toeristen stonden, gepakt en gezakt, vol ongeduld klaar om een van de vele veerboten te nemen die hen naar een volgend eiland zou brengen, of in het slechtste geval in de richting van Piraeus zou voeren, weer huiswaarts.

De gelukkigen die ervoor gekozen hadden om enkele zalige dagen op het eiland door te brengen, namen al snel alle plaatsen in op de gezellige terrasjes aan de haven.

Een eerste frappé of een ijskoude ouzo, samen met een lekker bordje tzatziki of tarama, wat pistachenootjes en enkele verse olijven: niemand kon eraan weerstaan.

Aankomen op Sifnos voelde als thuiskomen.

De rust en kalmte die het kleine haventje uitstraalde, weerspiegelde de typische Griekse manier van leven. Geen stress, alles op z'n tijd en het komt wel goed.

Vanaf de vele terrasjes, allen netjes op een rij, had men een subliem uitzicht op de volledige baai van Kamares en het mooie, lange zandstrand.

Enkele toeristen lagen op helblauwe ligbedden te bakken in de zon als kippen aan het spit, om tussendoor even te verkoelen met een hapje en een drankje in de schaduw op het terras van de tavernas.

Het lange, ongerepte strand van de baai ging aan de overzijde naadloos over in een wijk met kleine huisjes en hotelletjes, spierwitte gebouwen met blauwe luiken, de typisch Griekse kleuren.

Ze lagen uitgezaaid langs de waterlijn met helemaal op het eind van de baai de prachtige witte kerk van Agia Marina, met de grote, blauwe koepel.

In de authentieke restaurants verwendeten de chefs de weinige toeristen met vers gevangen vis en andere culinaire lekkernijen. Helemaal boven op de heuvel lag, als een adelaarsnest, de kerk van Agios Symeon, vanwaar men een fantastisch uitzicht had op de volledige baai van Kamares. Die prachtige kerk was bereikbaar via ontelbare trappen vanaf het strand, maar met de wagen was het net iets makkelijker.

Van bovenaf kon je, als een volleerde piraat, de voorbijvarende ferry's volgen naar alle nabijgelegen eilanden. Recht voor de baai van Kamares lag het eiland Serifos. Aan de rechterzijde lag Antiparos met daarachter Paros. Aan de linkerzijde waren het minuscule Kimolos en het iets grotere eiland Milos duidelijk zichtbaar.

De enige baan die vanuit de haven vertrok, kon je met het blote oog volgen tot in Apollonia, het centraal gelegen hoofddorp van het eiland. Van daaruit kon je elk dorp of strand van het bijna ronde eiland bereiken.

De weinige taxi's op het eiland reden af en aan om iedereen naar hun vakantieverblijf te brengen of naar een van de fenomenale stranden van Platys Gialos, Faros, Chrisopigi of Vathi, die omgeven waren door wondermooie natuur en kristalhelder water.

Op het centrale kruispunt in Apollonia was het altijd een drukte vanjewelste.

De groene bussen kruisten er elkaar of maakten rechtsomkeer om de toeristen en de locals naar elke uithoek van het eiland te brengen.

Het dorp Apollonia was eigenlijk een aaneenschakeling van verschillende kleine dorpjes die door de bebouwing naar elkaar toe gegroeid waren. In elk huis was wel een winkeltje, restaurant of bar gevestigd zodat 's avonds de lange, centrale steeg vol liep met toeristen die het ideale souvenir wilden vinden of zich eens culinair wilden laten verrassen.

Het eiland was ook beroemd om zijn authentiek aardewerk. Van overal ter wereld kwam men het vakmanschap bewonderen, de beste sterrenrestaurants smeekten om te kunnen werken met de prachtige keramische borden, rechtstreeks uit Sifnos.

Toen in de late namiddag de brandende zon aan kracht begon te verliezen, kwam de lokale bevolking weer naar buiten.

Voornamelijk mannen stonden in lange rijen aan te schuiven voor de aankoop van mogelijk het winnend lot uit de Griekse loterij. Iedereen wist dat de kans op grote winst uiterst klein was, maar ze geloofden rotsvast dat het op een dag toch zou gebeuren. Op slag zou de hele familie welstellend zijn en hoefde niemand meer te werken.

Een viertal, in eenkleurig zwart geklede Yiayia's, zaten naast elkaar op de houten bank en hielden het hele dorp in de gaten. Nergens ter wereld had je betere beveiligingscamera's dan deze Griekse dames. Aangezien iedereen op de eilanden elkaar kende, wisten de Yiayia's bliksemsnel het laatste nieuws en alle

sappige roddels te verspreiden. Nog voor de dochter van de bakker thuiskwam van het kafenion, wist haar vader al met wie ze gepraat had, naar welk strand ze was geweest en vooral wat ze daar effectief uitgestoken had.

De Papou's, de grootvaders, pakten het rustiger aan.

Die troeften samen onder de door weelderige bougainvillea begroeide terrassen van de tavernas en genoten van enkele frappés met zandkoekjes.

Na de middag, toen al een lichte lunch in de vorm van een Griekse salade verteerd was, mocht het iets sterkers zijn met een ouzo en enkele mezedes zoals stukjes feta, olijven, salami, sardientjes, stukjes geroosterde inktvis en uiteraard vers gesneden brood.

Ze speelden tavli, de Griekse versie van backgammon, of bespraken de hachelijke Griekse politieke situatie terwijl ze de kralen van hun komboloi door hun vingers lieten glijden.

Pas tegen de tijd dat de zon al lang achter de horizon verdwenen was, gingen ze opnieuw huiswaarts waar wel altijd familie of vrienden mee aan tafel schoven, iedereen was welkom. Hun vrouw had, zoals gewoonlijk, een heel buffet aan lekkernijen klaargemaakt.

Tot laat in de avond zat iedereen gezellig te eten en te drinken tot ze erbij neervielen.

Een van de bekendste dorpen op het eiland was ongetwijfeld Kastro, dat op een kleine heuvel, vlak aan zee genesteld lag.

Toeristen hielden ervan om rond te kuieren in het labyrint van kleine steegjes die door dikke muren omwald waren, vandaar de naam 'Kastro' of 'kasteel'.

Verspreid over het dorp waren er gezellige restaurants of drankgelegenheden op de meest onmogelijke plaatsen. Vooral 's avonds, bij zonsondergang, was het op de vele trappen gezellig druk.

Het laatste uur, voor de zon opnieuw verzwolgen werd door de Egeïsche Zee, noemde men 'het gouden uur' omwille van het

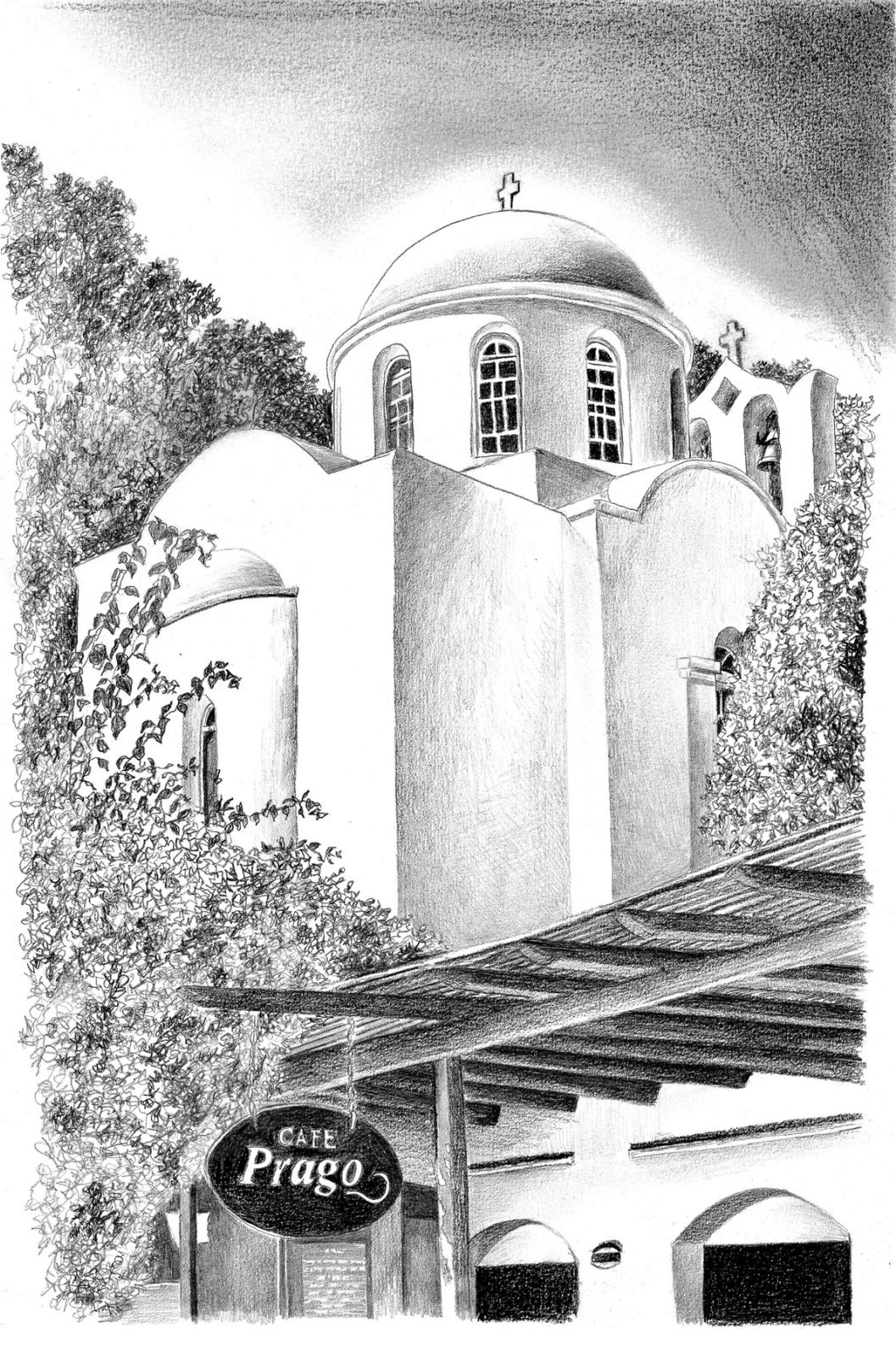
licht dat alsmaar zachter en warmer werd, de lucht een gouden gloed kreeg en de hemel omtoverde in alle tinten oranje.

Of je nu op het terras zat bij Captain George, op de trappen bij de Loggia Wine Bar of een wandeling maakte langs de vele trappen naar het prachtig kerkje van de zeven martelaren, dat op een schiereilandje stond, de beleving van het ondergaan van die grote rode bol was adembenemend.

In absolute stilte genoten de gelukzaligen van een hapje en een drankje bij het aanschouwen van het dagelijks tafereel dat het einde van alweer een schitterende dag markeerde.

Toen het nachtblauw het, zoals elke zomeravond, opnieuw gewonnen had van het avondrood, verstomde het geroezemoes en doofden de lichtjes op het eiland.

Het was opnieuw een prachtige dag geweest op een van die schitterende paradijsjes in de Egeïsche Zee, Sifnos.

Cafe
Prago

1. Vakantie op Sifnos

Na een prachtige warme zomerdag, ergens begin juli eind de jaren negentig, kwam de Dionysios Solomos, het grote, rode schip van Zante Ferrys, bij de eerste tekenen van de ondergaande zon de kleine haven van Kamares binnengevaren.

Het aanleggen was altijd een riskante gebeurtenis.

De kapitein gooide het anker ver genoeg van de kade uit en op de brug stond iedereen gespannen toe te kijken hoe het immense schip zich honderdtachtig graden draaide.

Toen uiteindelijk de zware, bloedrode loopbrug naar beneden gelaten werd, stonden vele tientallen mensen in het ruim klaar om de kade te overspoelen.

Twee medewerkers van de havenpolitie probeerden de enthousiaste mensenmassa naar de rechterkant te sturen, wat totaal mislukte.

Het was opnieuw, zoals altijd en overal op de eilanden, een ongelooflijke chaos.

Zelfs toen de eerste auto's voorzichtig uit het schip reden, wilden de voetgangers van geen wijken weten. Sommigen lieten hun bagage achter, midden op de smalle kade, om familie, vrienden of kennissen die hen kwamen afhalen te omhelzen. Anderen namen foto's van het adembenemende uitzicht op de haven, de grote, halfronde baai met het prachtige zandstrand en de heuvels met helemaal bovenaan een prachtige kerk met blauwe koepel.

Daar waar de aanlegkade voor de Seajets en de ferry's overging in het smalle straatje, begonnen ook de eerste terrassen. Het ene restaurant naast het andere, met daartussen enkele verkoopkantoren van de grote ferrymaatschappijen, zoals Seajets, Blue Star Ferries, Grimaldi Lines en andere.